

BOHOSLUŽBY V LYSÉ NAD LABEM - 24. 1. 2016

VSTUPNÍ SLOVA – Ž 68,2 . 4

PÍSEŇ – 68,1-4 . 9

MODLITBA

Pane Bože, jako vítr rozhání dým a jako slunce taví sníh, tak tvá spravedlnost zbavuje moci všechno, co vyrůstá z temných zákoutí lidského nitra. Z tužeb být jako Bůh, ze snah prosadit sebe sama, z nenávisti k těm, kteří nám nejdou na ruku. Kde vane tvůj Duch, tam naplňuje lidská srdce tvá svoboda: Svoboda od zákona, svoboda od strachu, svoboda k lásce. Radujeme se z toho, že nám tuto svobodu dáváš. Rozvazuješ nám jí ruce, probouzíš jí na naší tváři úsměv a vkládáš jí do našich úst písničku. Tvá spravedlnost ruší plány svévolníků. Co se nám podle nich mělo stát hanbou, stalo se slávou. Kříž, který měl jednou pro vždy umlčet a odstranit tvého Syna, se stal znamením jeho vítězství. Chválíme tě, Bože, zato, že vedeš v jeho jménu svět ke spáse. A za to, že o této tvé aktivitě smíme vědět a být součástí zástupu, který ke spáse směřuje. Prosíme, nenech nás na této cestě padnout, ale doved' nás až tam, kde se hroby otevírají, slunce nikdy nezapadá a ty mluvíš k člověku hlasem tichým a jemným. Amen

ČTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO - J 10,22-39

PÍSEŇ - 251

KÁZÁNÍ – 1Pt 1,3-9

Milí bratři a sestry, je obdivuhodné, jak poeticky a současně hluboce dokáže autor epištoly vyjádřit Bohu svůj dík: **Veleben bud' Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista...** V úvodu antických dopisů se běžně děkovalo bohům. A tato epištola je antickým dopisem. Děkovat lze ovšem různě. Dá se tak činit formálně, vyprázdněně či znuděně, ale člověk také může ke svému díku přiložit srdce. A právě to se zde děje. Apoštol jedná v souladu s dobovou konvencí. Činí tak však vřele a s vnitřní opravdovostí. Konvence není sama o sobě špatná. Vždycky reprezentuje osvědčenou formu. Její slabinou však je, že ji často nabízí vyprázdněnou. Navozujeme jí dojem, že dáváme bonboniéru, ve skutečnosti však podáváme jen prázdnou krabici. Apoštol Pánu Bohu skutečně děkuje. Za vyřčenými slovy je jeho srdce. Je tam, protože mu Boží Syn dal **nově se narodit k živé naději**. Kristovo vzkříšení otevírá dveře autentické vděčnosti. Kristův prázdný hrob je výrazem skutečnosti, která naplňuje naše srdce. Ještě sice Boží Království nevidíme, ale už k němu míříme a radujeme se z toho, že životem nejdeme vstříc marnosti!

Realita, v níž žijeme, přitom až tak radostná není. Dějiny světa se znovu a znovu zamotávají až nám je z toho úzko. Ty kolapsy jsou důsledkem naší lidské revolty proti dobrým Božím pořádkům. **Dědictví nehynoucím, neposkvrněným a nevadnoucím**, které je pro nás připraveno, není odměnou za naše náboženské či jiné aktivity. To **dědictví** dostáváme z Bího milosrdenství! Je naše, ale zatím jím ještě nemůžeme disponovat. Je pro nás totiž připraveno **v nebesích**. Ale my jsme dosud stále na zemi. Tady se ho můžeme jen svátostně dotýkat, ochutnávat ho a na základě těchto zkušeností poznávat toho, který nám je v nebi zůstavil. Někdy nám to připadá málo. Rádi bychom to s jeho vkladem roztočili už tady na zemi. Ale moudrý správce tohoto **dědictví** nechce, aby na zemi pro lidi platily různé podmínky: Jeden by byl z maléru vždycky zázračně vytažen, zatímco druhý by se musel se životem rvát. **Dědictvím nehynoucím, neposkvrněným a nevadnoucím** může člověk disponovat v prostoru věčnosti. V prostoru, jehož povahu až do nejmenšího detailu určuje Boží Syn.

Přítomnost lidí, kteří vědí o **dědictví, které je pro ně připraveno v nebesích** a radují se z něho, je plná **rozmanitých zkoušek**. Současně je to však přítomnost žitá v **živé naději**. Toto vnitřní napětí je pro ni příznačné. Život křesťana není nebem na zemi. Kdo přichází ke křtu s takovými představami, bývá realitou zklamán. Apoštol nezatajuje, že přijdou dny **zármutku a rozmanitých zkoušek**. Církev ještě není Boží Království. Svět před ní nepadá na kolena a dobře dělá, protože ona zdaleka není ideální. V době vzniku Petrovy epištoly byla církev viditelně ohrožována zvenčí. Kořeny vnějšího nebezpečí však často nalézáme uvnitř. U těch, kteří podhrabávají hradby a otravují studny. Útoky nepřátel jsou předvídatelné. Zaskočí však zrada vlastních. Ta otevírá brány, jimiž pak vetřelci vniknou do města, aby ho vyplnili. **Zkoušky** mají prokázat pravost naší víry. Tak jako se ryzost zlata **zkouší ohněm**, má se **pravost naší víry** prokázat ve zkouškách. Kdo není ochoten zapřít pro **dědictví nehynoucím, neposkvrněným a nevadnoucím** sám sebe, ten tohoto **dědictví** není hoden.

Víra, která se prokazuje k naší **chvále, slávě a cti**, nemůže být jen prázdným obalem od bonboniéry. Tato víra nás přece **střeží ke spasení**. V takové víře proto musí být obsažena **Boží moc**. Nestačí pouhá korektnost. Musí to být životní postoj. Víra, kterou probouzí vzkříšený Kristus, přece otevírá nebe s **dědictvím nehynoucím, neposkvrněným a nevadnoucím**! Taková víra dovoluje procházet i **zármutkem rozmanitých zkoušek** a neskončit v depresi či revoltě. Kde jiní jen naříkají, je ten, který ji má, schopen nalézat smysl. Ví totiž, že sláva toho, co ho čeká, převáží bídu toho, co s čím nyní zápasí. Ani v **zármutku** a v **rozmanitých zkouškách** proto nepřestává zpívat “píseň Beránkovu”. Ne, že by ho nic nebolelo a zraňující realita mu nevadila. Ta písnička mu však dovoluje bolest snášet. Kde člověk dokáže zpívat, tam

svůj život zvládá snáze než tam, kde jenom lamentuje nebo ublíženecky mlčí. **Nově se narodit k živé naději**, to je šance, kterou nám Bůh **dal vzkříšením Ježíš Krista**. Každý, kdo ví o Ježíšovu vzkříšení, může tuto naději vtáhnout do své přítomnosti.

Apoštol adresuje svůj list těm, kteří Ježíše **neviděli** a přesto ho **milují**. Lidé si většinou představují, že na počátku vši zbožnosti je obraz boha. V pohanském světě tomu tak skutečně je. Bibličtí svědkové však shodně dosvědčují, že vztah k Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu navozuje Boží konstruktivní jednání. Od stvoření, přes vysvobození z egyptského zajetí až k Ježíšovu vzkříšení. Jedinou přiměřenou odpovědí na toto zachraňující Boží jednání je vděčnost. Ne ta formální, vyprázdněná či znuděná, ale taková, k níž člověk stejně jako apoštol, přiloží své srdce. Ani my jsme Ježíše **neviděli**. Jestliže však reagujeme na jeho oběť vírou z celého srdce, je zřejmé, že ho milujeme. Přijatá spása se vždycky promítá do vztahu k Bohu a k člověku. A Ježíš v sobě reprezentuje obojí. Podle povahy tohoto průmětu poznáme, zda jsme ji skutečně uchopili nebo ji nechali ležet na prahu. **Nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí dědictví** není pro všechny. Je pouze pro dědice. Pro legitimní Kristovy syny a dcery. Jen ti s ním budou **v posledním čase** povstávat a mít podíl na jeho **slávě**.

Nevidět a přesto věřit, to je způsob, jak křesťan **dochází cíle víry, spasení duší**. “Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili,” říká vzkříšený Ježíš svému učedníkovi Tomášovi. I nám se stejně jako jemu někdy zdá, že bez hmatatelných důkazů v Ježíšovo vítězství nad smrtí věřit nelze. Pak se nám však rozsvítí a dojde nám, že ve vzkříšení nejde o biologii, fyziku ani chemii, ale o dějinnou spravedlnost! I kdybychom od rána do večera opakovali “Kristus byl vzkříšen“ a tohle si neuvědomovali, nechápali bychom, co se onoho prvního dne po sobotě v Jeruzalémě stalo. A bez toho bychom nevěděli, jak se nás Ježíšovo vzkříšení týká. Tomášovi došlo včas: Ježíšovo vzkříšení není událostí určenou našim smyslům. Ježíšovo vzkříšení je událostí určenou naší myslí! Z hlediska smyslů je zpráva o vzkříšení absurdní. Tato pro smysly absurdní zpráva však ruší absurdní svět. Ten svět, v němž spravedlivý umírá jako zločinec a svévolník se směje. Vzkříšený Ježíš nám vrací chuť do života! I když procházíme **zármutkem rozmanitých zkoušek**, víme, že ve finále – podle apoštola v nebesích - nás čeká **dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí**. Za to buď **veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista**. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, nevidíme tě a přesto tě milujeme. Věříme, že tvé obětavné nasazení pro nás nebylo marné. Svět se jím sice nezměnil v ráj, ale změnila se jím naše srdce. Mizí z nich úzkost a naplňuje je vznešená radost. Z tvé milosti jdeme vstříc slavnému završení všeho, o co dobrého v životě usilujeme. Amen

PÍSEŇ – 472

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PŘÍMUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme za lidi, kteří se dosud nenarodili k živé naději. Za zklamané, zahořklé, zraněné a smutné. Otevírej jim mysl pro to, co i nám naše životní zkušenost často problematizuje, že totiž činy lásky vítězí nad činy zloby a nenávisti. Prosíme za ty, kteří jsou pro tvé jméno haněni, zesměšňováni, tupeni, společensky znevýhodňováni či dokonce likvidováni. Buď s nimi svou milostí, aby zármutkem rozmanitých zkoušek prošli a pravost jejich víry vyšla najevo. Dávej sílu i nám, budeme-li podobným zkouškám vystaveni. Prosíme, aby nás víra ve tvé vzkříšení nesla ke spasení a učinila nás legitimními podílníky dědictví, které jsi svým věrným připravil. Otče... Amen

POSLÁNÍ – 1Pt 1,13-16

POŽEHNÁNÍ – Ž 67,2-3

PÍSEŇ – 684

Emanuel Vejnar